ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. P. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, čj. KUJCK 40578/2016/ODSH/Ol, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 7. 2017, čj. 56 A 5/2016-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice ze dne 4. 2. 2016, zn. Spr.př. 4615/15 Lo, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil „*z nedbalosti porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že dne 21. 6. 2015 v obci Č. u křižovatky s ulicí J., po silnici č. I/03, ulici P., ve směru jízdy na obce B. ke křižovatce s ulicí H., řídil motorové vozidlo, osobní automobil tovární značky Škoda, r. z. X a s vozidlem jel v 9.03 h rychlostí 61 km.h^{-1}, a to v úseku, kde byla dovolena rychlost nejvýše 50 km.h^{-1}, čímž překročil*

nejvyšší dovolenou rychlost o 11 km.h-1, ***a tedy*** *jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1*“. Žalobci byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že v souzeném případě žalovaný pochybil, pokud žalobci nesdělil oprávněné úřední osoby ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu; krajský soud však dospěl k závěru, že pochybení žalovaného nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; uplatněnou námitku shledal krajský soud zjevně účelovou. Neztotožnil se ani s názorem žalobce, podle nějž bylo žalobci upřeno právo vyjádřit stanovisko v odvolacím řízení. Krajský soud nesouhlasil ani s tím, že by napadené rozhodnutí bylo tzv. překvapivým rozhodnutím; žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, hodnotil jako nepřiléhavý. Nedůvodnou shledal i argumentaci nevypořádání námitek týkajících se obecného zmocněnce v řízení před orgánem prvního stupně. Krajský soud nesdílel ani názor žalobce týkající se vad při zjišťování skutkového stavu.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku; uvedl, že se jen stěží může domáhat podjatosti osob podílejících se na rozhodování, když neví, jaké osoby se na rozhodování podílely. Konstatoval, že v rozhodnutí bylo uvedeno „vyřizuje: Ing. O.“, pod rozhodnutím byl podepsán Ing. J. K. Podle stěžovatele vzbuzovalo pochybnost i to, že podepsaný Ing. K. nepodepsal rozhodnutí osobně, ale jeho podpis byl nahrazen doložkou „vlastní rukou“. Stěžovatel uvedl, že je nepravděpodobné, že by veškeré právní věci rozhodoval Ing. K. jako vedoucí odboru dopravy osobně. Stěžovatel namítal, že za takových okolností nemohl v podané žalobě vznášet námitku podjatosti, neboť nevěděl a neví, které osoby se na rozhodování podílely.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného je překvapivé, neboť nemohl očekávat jeho vydání za situace, kdy nebyl obeznámen s oprávněnými úředními osobami. Nesouhlasil s názorem krajského soudu; podle stěžovatele není překvapivé rozhodnutí jen takové rozhodnutí, které není možné očekávat na základě zjištěného skutkového stavu, ale i takové rozhodnutí, které není možné za dané procesní situace vůbec očekávat. K této své argumentaci odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 654/03.

[7] Podle stěžovatelova mínění soud nevypořádal jeho námitku přednesenou při ústním jednání, v níž tvrdil, že měření bylo provedeno nesprávně a v rozporu s podmínkami měření. S odůvodněním krajského soudu nesouhlasil; podle něj stále přetrvaly důvodné pochybnosti o úplnosti zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel uznal, že námitku vznesl

„*poněkud obecně*“, a proto by stačilo, kdyby ji i správní orgán vypořádal obecně; správní orgán ji však podle něj vypořádal chybně. Stěžovatel namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán učinil závěr, který nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí; podle stěžovatele žalovaný nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že se vozidlo nacházelo v radarovém svazku. Ani krajský soud podle stěžovatele tuto jeho námitku řádně nevypořádal. Stěžovatel nesouhlasil ani s názorem krajského soudu týkajícím se ustavení měřicího vozidla. Stěžovatel uvedl, že mu není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že bylo měřicí vozidlo v souběžné pozici s krajem pozemní komunikace. Stěžovatel namítl, že pokud krajský soud vycházel ze skutečností jemu známých z úřední činnosti, bylo povinností krajského soudu stěžovatele se svými poznatky seznámit před vydáním rozsudku a dát mu příležitost se k nim vyjádřit.

[8] Stěžovatel konečně argumentoval, že rychloměr skutečně anuluje měření v některých případech, avšak pouze tehdy, pokud se mu nevrátí vůbec radarový signál, nebo dojde-li k poklesu napětí a v dalších případech. Argumentaci opřel o vyjádření výrobce ze dne 30. 1. 2014, čj. 5/AMS/2014. Odkázal také na protokol o jednání Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2016, ve věci sp. zn. 41 A 76/2014.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém dříve uplatněném názoru, podle něhož v projednávané věci sice došlo z jeho strany k opomenutí poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, avšak i když této zákonné povinnosti nedostál, nelze na jím vydané rozhodnutí automaticky pohlížet jako na nezákonné či věcně nesprávné. Žalovaný se zcela ztotožnil s věcným i právním posouzením věci krajským soudem.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

III. A K námitce nezákonnosti vyplývající z neinformování stěžovatele o oprávněné úřední osobě

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou dovozující nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze skutečnosti, že stěžovatel nebyl informován o oprávněné úřední osobě.

[13] Tuto námitku důvodnou neshledal.

[14] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, podle nějž by pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. Krajský soud k tomu zcela správně uvedl, že „*žalobce trvá na formálním dodržení § 15 odst. 4 správního řádu, aniž by však v žalobě samotné specifikoval jakékoliv skutečné a konkrétní dotčení na jeho právech tím, že toto ustanovení bylo v odvolacím řízení porušeno. Uvedená námitka by mohla mít relevanci pouze v případě, že by žalobce v žalobě samotné namítal i podjatost oprávněných úředních osob, jejichž jména se dozvěděl až v okamžiku, kdy mu bylo doručeno napadené rozhodnutí. Bez uvedené argumentace je vznesená námitka skutečně pouze hypotetická, pokud ji žalobce nespojil s konkrétním důvodem, který by mohl představovat skutečnou podjatost oprávněných úředních osob. Uvedené porušení § 15 odst. 4 správního řádu jako takové nemá žádný dopad do žalobcových veřejných subjektivních práv*“. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem krajského soudu souhlasí a neshledal potřebu s ním polemizovat; domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval.

[15] S výše uvedeným úzce souvisí též stěžovatelova námitka týkající se překvapivosti rozhodnutí. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Rovněž zde sdílí názor krajského soudu, podle nějž: „*překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenému dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznamená, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu*“.

III. B K námitce nesprávného průběhu měření rychlosti

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále zpochybnil průběh měření a argumentoval, že měřicí vozidlo nebylo ustaveno správně a na měření měly vliv negativní jevy; správní orgány ani krajský soud podle něj dostatečně neobjasnily ani jimi vyjádřené přesvědčení, že se měřené vozidlo nacházelo v radarovém svazku.

[17] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s touto kasační námitkou.

[18] Správnímu orgánu v projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí mimo jiné oznámení o přestupku podané Policií České republiky, úřední záznam službu konajících policistů o popisu dané události, protokol o záznamu přestupku ze silničního radarového rychloměru AD9C (včetně fotografie, na níž je zachyceno vozidlo v okamžiku přestupku), ověřovací list, podle něhož použitý silniční radarový rychloměr splňuje metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry a osvědčení zasahujícího policisty o absolvování odborné přípravy pro užívání silničního rychloměru typu AD9C.

[19] Správní orgán prvního stupně po zhodnocení výše uvedených podkladů dospěl k závěru, že „[*v*]*ozidlo obviněného zachycené na snímku v záznamu přestupku, který byl pořízen radarovým zařízením, se nachází v radarovém svazku, kdy maximální vzdálenost měření byla nastavena na 30 m, viz údaj vlevo dole na pořízeném snímku. Na snímku se mezi radarovou hlavou a měřeným vozidlem, nenachází nic, co by mohlo způsobit reflexi měření, tedy odraz radarových paprsků a tím provést nepřesné měření. Takovými prvky by mohlo být například svodidlo, protihluková bariéra, plot, kovový sloup, tabule návěsti dopravní značky či jiné vozidlo, ale žádný takový prvek v záznamu provedeného měření mezi radarem a měřeným vozidlem není. K ovlivnění měření způsobem reflexe, tak nejsou v daném případě dány žádné okolnosti.*“. Správní orgán prvního stupně dále uzavřel, že v dané věci nebylo nutné provést výslech zakročujících policistů, neboť námitky proti prováděnému měření učiněné při ústním jednání zástupcem obviněného dokázal vysvětlit a odůvodnit sám.

[20] S tímto posouzením souhlasil i žalovaný, který poznamenal, že „[*m*]*ěření bylo provedeno ověřeným stanoveným měřidlem, měřené vozidlo se nachází v průjezdu radarovým svazkem, a jeho záznam na fotografii svědčí o správném ustavení jak vozidla, tak i měřidla.*“

[21] Krajský soud závěry vyplývající z obou rozhodnutí správních orgánu aproboval. Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky stěžovatele vztahující se k průběhu měření rychlosti jím řízeného vozidla nejsou způsobilé otřást se závěry krajského soudu, podle nichž skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn v dostatečném rozsahu. V posuzované věci nevznikly pochybnosti o správnosti měření ani pochybnosti o správném ustavení měřicího vozidla. Měření proběhlo správně a v souladu s podmínkami měření. Krajský soud též správně poukázal na odůvodnění rozhodnutí v obdobných věcech.

[22] Skutečnost, že krajský soud odkázal v odůvodnění napadeného rozsudku na svou judikaturu a na judikaturu Nejvyššího správního soudu, stejně jako fakt, že stěžovatele dopředu na možnost vzít tuto judikaturu v úvahu neupozornil, nelze považovat za okolnosti schopné kasaci stěžovaného rozsudku přivodit.

IV.
Závěr a náklady řízení

[23] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu